

TAGALA KANGELASED

«Vilmasel ajal on Eestis aset leidnud mitmed terriktid, mis on korda saadetud vänlase partisanide, langevarjurite või teiste väenulike jõukude poolt. Nii purustati raudtee kaabel korral, 21. ja 22. oktoobril »Sonda ja Kiviöli jaamade vahel...»

«Omakaitse» direktori aruändest 207. julgestusdiviisile novembris 1943.

Selliseid aruandeid laekus julgeolekuorganeile saksa okupatsiooni päävil, eriti 1943.—1944. a., rohkesti. Kõigis neis kurdeid: nõukogude partisanid tegutsevad!

Okupeeritud Eesti territooriumil tegutses töepoolest kümneid partisani- ja luuregruppe. Alutaguse metsades võitles 1944. a. veebruaris-märtsis mitmesajameheline I Eesti Partisanibrigaad.

Partisanid olid Suures Isamaasõjas suur jõud. Koos oma abiliste, kohalike elanikega, lekitasid nad fašistlikele armeele tõsist kahju.

Viru-Nigula lähedal Toomiku külas asus väike Lokotari talu. Siin elasid Aino ja Nigulas Lokotar koos oma kolme tütreaga. Nigulas oli kogu ümbruskonnas hinnatud rätsepimeister.

Uhel 1942. a. septembriööl koputati Lokotari talumaja uksele. Pimedal öuel ootasid Aino Lokotari õde Ölme Mäitse ja endine Kiviöli kaevur Aleksander Suits. Kohutumisrõõm oli suur. Oli ju Ölme lahkunud kodukandist enam kui aasta tagasi. Ta läks siis hävituspataljonि ridades. Nigulast tema haige jala tõttu Punaarmeesse ei võetud. Sel septembriööl sai Nigulasele selgeks, et ka temast võib saada võitleja. Kui «küllalised» hommikul lahkusid, oli selge, et Lokotari talu uks

AINO LOKOTAR

jääb nõukogude partisanidele avatuks alati.

Aleksander Suits partisaniliuuresalgas pealuspaigaks sai alguses Toomiku küla all soos asuv Rebasesaar. Siia meisterdati okstest ja samblast onn. Siia seadis radist Osvald Andreiman üles raadiosaatejaama.

Luurel käisid peamiselt salga komandör Suits ja Ölme Mäitse. Ööpäevade kaupa lamati raudtee, või maanteekraavis ja pandi kirja mööduvate rongide, vagunite, autode arv. püüti välja selgi-

tada, mida kuhu ja kui palju veetakse. Teateid kohaliku olukorra, elanike meelsuse, vahel ka fašistide plaanide kohta saadi Lokotaride kaudu külalrahvalt. Kõigest sellest teatati tagalasse. Aiuuksi esimese kolme kuu jooksul läks Rebasesaarelt sinna 63 raadiogrammi.

Talve tulekul kolistid partisanimad Lokotari talu lauda lakkat.

1943. a. septembris alustas samas Viru-Nigula-Aseri ümbruses tegevust Bernhard Kentemi partisaniklubi. Ka selle üheks toetuspunktiks sai Lokotari talu. Siit saadi värtutuslike teateid, perenaine hoolitses jõudumööda toidu eest.

Saabus 1944. aasta. Nõukogjude väed lähenesid Eesti piirile. Nähes ette lähenevat läppu, muutusid fašistid võitluses vastupanulikumisega eiti agaraks. Juba mõnda aega kahtlustasid nad Lokotare. Ehkki 1943. a. 24. veebruaril toime pandud läbiotsimine ei andnud tulemusi (partisanid jäid laka põhuvirnas avastamata), peeti talu hoolikalt silmas. Selle vapper pererahvas ei sulgenud oma uksil partisaniele ka nüüd.

9. juuni 1944. a. varahommikul viibisid Lokotaride elutoas peale pererahva ka partisanisalkade komandörid Suits ja Kentem. Osvald Andreiman varjas end samal ajal Eskeli talus. Ölme Mäitse aga Aseris.

Fašistid piirastid maja sisse. Oli oodata põhjalikku läbiotsimist. Majas viibijad astusid ebavöödsesse Lahingusse. Tulevahetuses langsid Nigulas Lokotar ja Bernhard Kentem. Aleksander Suits sai raskesti haavata. Seejärel sidusid fašistid ta auto taha ja vedasid mõõda maad kuni ta suri. Poolsurnuks pekstud Aino Lokotar suri autokastis teel Kiviöli vangilaagrisse.

Rüüstatud talu jäid vaid kolm tüdrukukest.

9. juuni klootetule veretööle Lokotari talus järgnes kogu Ümbruse «puhastamine». Kümneid inimesi kuulati üle ja arreteeriti. Aseris tabati Ölme Mäitse ja koos temaga vahistati teda varjanud Maasiku pere. Toomiku küla juures metsas saadi kätte Osvald Andreiman. Kõik partisanide abistajad ja nende olemasolust teadjad viidi Kiviöli laagrisse.

NIGULAS LOKOTAR

Külaelanike represserimine jätkus veel mitu kuud. See kõik aga enam fašiste ei aidanud. Juba 20.–21. septembril olid Lääne-Viru alad vabastatud. Oma panuse sel leks andsid ka Viru-Nigula ümbruses tegutsenud partisanid ja nende tulged abimehed

O. LANDBERG